

kyně od zemřelého Josefa S-a nároků příslušejících mu proti vydateli šeku na zaplacení € 12.15. Žalobkyně neuplatňuje touto žalobou postihové právo ze šeku, nýbrž uplatňuje podle § 19 šek. zák. nárok z právního poměru, který jest mezi ní a Josefem S-em jako jejím předchůdcem a který byl základem pro převod šeku, tudíž nárok z kupní smlouvy, kterou koupila pohledávku za vydatelem šeku a domáhá se na žalovaných náhrady pro nedobytnost této pohledávky. Jde tudíž ovšem o ručení ze správy, jež však jest zvláště upraveno ustanovením § 1397 násl. obč. zák. Na případ tento nelze proto použítí § 933 obč. zák. Podle § 1397 obč. zák. ručí postupitel postupníku při úplatném postupu za pravost a dobytnost pohledávky až do výše úplaty, není tudíž ani třeba se dovolávat ustanovení § 1447 obč. zák. V § 1398 obč. zák. nazývá se nárok příjemce pohledávky odškodněním a, poněvadž nebyla stanovena zvláštní lhůta promlčecí pro tento nárok, platí lhůta § 1489 obč. zák. Poněvadž se prvý soud nezabýval rozhodujícími okolnostmi podle tohoto právního názoru v úvahu přicházejícími, obzvláště nezjistil výši postupné úplaty a dobu, kdy se žalobkyně dozvěděla o nedobytnosti pohledávky, jakož i rozsah ručení žalovaných jako dědiců po Josefu S-ovi, zůstalo řízení neúplným a právem tedy odvolací soud zrušil rozsudek první stolice a vrátil jí věc k novému projednání a rozhodnutí (§ 496 čís. 3 c. ř. s.).

Čís. 7190.

Je-li tu více dětí, nejsou povinny poskytovat rodičům upadnuvším v nouzi výživné (§ 154 obč. zák.) včetně pohřebních útrat rukou společnou a nerozdílnou, nýbrž mají se postarat o jejich slušné zaopatření společně a každé dítě má k tomu přispívat podle poměrů svého jmění. Nemá-li některé dítě prostředků, spadá povinnost na děti ostatní po případě na ono z nich, které má jmění. »Jměním« nerozumí se tu jen majetek v užším slova smyslu, nýbrž hospodářská mohoucnost toho kterého dítěte.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 571/27.)

Žalující pohřební ústav domáhal se na zůstavitelovu synu zaplacení účtu za obstarání pohřbu. Již dříve žaloval pohřební ústav pozůstalost i bratra žalovaného, jenž byl pohřeb objednal, o zaplacení účtu, avšak exekuce proti nim zůstala bezvýslednou. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci ze zažalovaných 8.097 Kč 50 h část 5.497 Kč 50 h. Odvolací soud k odvolání žalovaného zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvod y: Odvolání nelze upřítí odůvodněnost, pokud se v něm vytýká neúplnost řízení proto, že nebyly zjištěny majetkové a platové poměry žalovaného. Podle § 154 obč. zák. upadnou-li rodiče v nouzi, jsou jejich děti povinny slušně je opatřovati. Závazek tento stíhal by tedy také žalovaného, syna zemřelého Jana Š-a. Tento závazek zahrnuje v sobě i povinnost dětí, vypraviti rodičům, kteří upadli v nouzi,

pohřeb. Jako jsou povinny poskytovat jim slušné opatření, mají i povinnost opatřit jim i slušný pohřeb přiměřený místní zvyklosti, stavu zemřelého a jeho jmění (§ 549 obč. zák.). Z toho, že exekuce pro náklady pohřbu zůstala bezvýslednou, plyne, že tím jest zjednáán předpoklad pro zákonný závazek žalovaného ve smyslu § 154 obč. zák. zapraviti útraty otcova pohřbu právě tak jako jest stav nouze vyžadovaný tam pro vyživovací zákonnou povinnost dětí k rodičům. Tím by tedy byla splněna podmínka pro oprávněnost žalobního nároku, opřeného o § 154 obč. zák. Leč o sobě ještě k tomu nestačí, aby nárok ten byl žalující straně již příznán tak, jak to učinil první soudce. Závazek dětí podle § 154 obč. zák. není závazkem solidárním. Je-li tu více dětí, jsou povinny postarati se o slušné zaopatření a tedy i o slušný pohřeb svých rodičů, kteří upadli v nouzi, společně podle poměru svého jmění. Podle rozsudku prvního soudu jest nesporno, že zemřelý Jan Š. měl tři syny Miroslava, Václava a žalovaného, není však zjištěno, byli-li tu jen tito tři jeho synové a neměl-li snad také dcery. Po této stránce jest řízení neúplné. Pokud pak jde o Miroslava Š-a, jest nesporno, že exekuce vedená proti němu jako objednateli pohřbu Jana Š-a pro náklady pohřební zůstala bezvýslednou, že tedy jmění nemá a proto stihal by závazek zapraviti je Václava Š-a a žalovaného společně a to podle poměru jejich jmění. Nebylo však vůbec zjištěno, je-li Václav Š. ještě na živu, má-li jmění a jaké, po případě, jaký jest stav jeho pozůstalosti. Rovněž tak nebyly zjištěny majetkové poměry žalovaného. Chybí zde tedy nutný skutkový základ pro posouzení, zda a do jaké míry stihá povinnost přispěti k zapravení nákladů pohřebních také Václava Š-a, po případě jeho pozůstalost, eventuelně v jakém poměru má tento a žalovaný náklady tyto podle poměru svého jmění uhraditi.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rozhodnutím nejvyššího soudu vídeňského ze dne 19. října 1915, pres. 290/15, zapsaným do knihy judikátů pod čís. 236 a uveřejněným v úřední sbírce pod čís. 1663 bylo vysloveno a blíže odůvodněno, že, je-li tu více dětí, nejsou povinny poskytovat rodičům upadlým v nouzi výživné rukou společnou a nerozdílnou, nýbrž, že se mají postarati o jejich slušné zaopatření společně a že každé dítě má k tomu přispívati podle poměru svého jmění. Odvolací soud řídil se tímto výkladem zákona a i nejvyšší soud pokládá jej za správný. Nemá-li některé dítě prostředků, spadá povinnost na děti ostatní po případě na ono z nich, které má jmění, při čemž se jměním nerozumí jen majetek v užším slova smyslu, nýbrž hospodářská mohoucnost dítěte. Jest sice pravda, že otec má pečovati o plnou výživu každého svého dítěte, ale přece jen podle svých prostředků a nelze z toho odvozovati solidární ručení dětí proti rodičům, jak mylně činí rekurent. Děti bezmajetné jsou ovšem prosty této povinnosti, podobně jako otec proti dětem, je-li nemajetný (§ 143 obč. zák.). Že odvolací soud neporušil zásadu projednávací, plyne již z toho, že sám rekurs uvádí, že žalovaný namítl, že povinnost podle § 154 obč.

zák. v nejhorším případě stihnouti by mohla jen děti, které mají jmění. Ale žalovaný i výslovně popřel, že by ve smyslu ustanovení občanského zákoníka byl povinen, zaplatiti útraty pohřební. Jak by případ dopadl, kdyby žalovaný jako strana vypověděl, že je nemajetný, pokud se týče, kdyby bylo zjištěno, že nikdo ze účastníků nemá jmění, nelze řešiti v rámci rozhodování o tomto rekursu.

Čís. 7191.

Pozemková reforma.

Ku povolení exekuce vyklizením ze zabraného majetku se nevyhledává, by byla přejímací cena zaplacená. Lhostejno též, že exekuce nebyla vedena hned, nýbrž až po drahé době; že Státní pozemkový úřad dal vlastníku ještě další výpovědi; že vypověděný žádal za ponechání podle § 20 příř. zák. (za vyloučení podle § 3 a) zák. zák.) a o stížnosti do zamítavého usnesení nebylo dosud rozhodnuto; že ministerstvo zemědělství (Státní pozemkový úřad) prohlásilo, že další lesní půda nebude požadována; že pozemky jsou od více let propachtovány; že některé parcely byly již dobrovolně odevzdány.

Stala-li se výpověď teprve za řízení právoplatnou a lhůta výpovědní uplynula, dlužno povolení exekuce ponechat v platnosti.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 578/27.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením ze zabraného majetku, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu mimo jiné z těchto

důvodů:

§ 20 (3) náhr. zák. nevyhledává, by před vyklizením přejímací cena byla zaplacená. Kdy má býti cena zaplacená a od kdy zúrokována, ustanovují §§ 29, 59—61 náhr. zák. a, pokud jde o vlastníka sama, závisí to od Státního pozemkového úřadu, zda ji chce platiti či do náhradové knihy zapsati, o čemž bývá dohoda, které pak jest se držeti, což sem však nenáleží. Na formální předpisy exekučního řádu se povinný odvolávati nemůže, protože zde upravuje exekuci náhradový zákon, jenž je pro pozemkovou reformu speciální a žádá jen právoplatnost výpovědi a uplynutí lhůty výpovědní, k čemuž doložiti, že ve výpovědi je předmět úplně dostatečně označen, ježto byly vypověděny všechny nemovitosti vložky čís. 535 zemských desk. Že je výpověď v právní moci, sama stížnost povinného doznávala, ale uplatňovala nicotný důvod, že nebyla vedena exekuce hned, nýbrž až po 3 letech. To však není ani soukromému věřiteli nikde předepsáno, jak brzo má exekuci vésti, neku-li veřejnému úřadu, kde to závisí od postupu jeho agendy. § 575 c. ř. s. nemá zde místa, protože soukromoprávní poměr nájmu a pachtu nelze